

Πάντως ἡ γραφή αὕτη εἶνε λογίου ἀνδρός. Ἐχει τι ὄντως τὸ ιδιορρυθμὸν ἐντελῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐγενές καὶ ἀριστοκρατικόν. Ὁ γράφων διατελεῖ εἰς εὐάρεστον οἰκονομικῶς κατάστασιν· ἔνεκα τούτου δὲ ἡ γραφή αὐτοῦ εἶνε ἡρεμὸς, φαιδρὰ καὶ ἐνέχει πολὺ τὸ ἀνεξάρτητον. Ἐν γένει δὲ ὁ γράψας τ' ἀνωτέρω, καίπερ φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος ιδιορρυθμῶν ὅλως ιδεῶν, δὲν εἶνε ἀσήμαντος. Γράφει καθαρῶς καὶ μεμετρημένως. Τοιοῦτος λοιπὸν θὰ εἶνε καὶ ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ βίος.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν εἶνε μικρολόγος· τοῦτο δεικνύει τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων του· δὲν εἶνε ἀπηλπισμένος· τοῦτο δεικνύει ἡ στερεότης τῆς γραφῆς, ἰδίως γραμμῶν τινῶν. Δὲν εἶνε φθονερός ἢ κακός, ἀλλ' ὀλίγων δητικῶς, διότι αἱ μορφαὶ τῶν γραμμάτων του δὲν εἶνε λίαν στρογγύλαι, ἀλλὰ μᾶλλον προμήκεις καὶ πως γωνιώδεις. Δὲν εἶνε φιλάργυρος, διότι δὲν φεῖδεται τοῦ χώρου. Ἡ γραφή του δὲν περιέχει ματαιοδόξους αὐταρέσκους κορωνίδας, οὔτε φαντασιώδεις καὶ παραδόξους μορφάς, ὑποδεικνύουσας ἄτακτον ὄνειροπόλον καὶ φαντασιώδη ἄνθρωπον πνευματικῶς τε ἢ ὑλικῶς, ἀλλ' εἶνε ἀπλῆ, ἀναπεπταμένη καὶ ἱκανῶς εὐανάγνωστος· ὁ γράφων εἶνε ἀνεξάρτητος, γνωρίζει τί θέλει καὶ τί πιστεύει, τοῦτο δὲ ἐγγυῶνται ἡμῖν τὰ ἀσύνητα καὶ μὴ καλλιγραφικῶς γεγραμμένα γράμματα. Ἄλλα γράμματα συνδέει, ἄλλα γράφει κεχωρισμένα· δύναται ἐπομένως νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινὰ ὡς αὐθύπαρκτον ἐνότητα, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ συνδέσῃ πολλὰς ἐννοίας λογικῶς. Συνενοῖ λοιπὸν κλίσιν πρὸς τὸ ἰδεῶδες μετὰ κλίσεως πρὸς τὴν πραγματικότητα, θεωρεῖν μετὰ πράξεως. Ἐνῶ δὲ ἀρέτῃται καὶ εἰς τὴν ποίησιν, δύναται νὰ διακριθῇ καὶ ἐπὶ πρακτικῶν πραγμάτων. Ὅτι δὲν εἶνε ματαιοδόξος τὸ εἶδομεν ἀνωτέρω. Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε καὶ ἡ παχύτης τοῦ Σ, ἰδίως τῶν ἄνω αὐτοῦ γραμμῶν, σημεῖον θελήσεως ἱκανῶς ἐπιμόνου. Δεικνύει ἐπίσης ὅτι ὁ γράφων ζητεῖ νὰ κυριαρχῇ ἄλλων πνευ-

ματικῶς, καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του πρὸς ἄλλους καὶ τοῦ ιδιορρυθμοῦ του χαρακτηριστῆρος δὲν θὰ εἶνε ἴσως εὐάρεστος ἔνεκα τῆς ὑπεροχῆς. Αἱ μικρὸν τι στρογγύλαι πρὸς τὰ κάτω γραμμαὶ τῶν γραμμάτων του, συνενούμεναι πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὀξείας, ὑποσημαίνουν ὅτι εἶνε μὲν ὁ ἀνὴρ οὗτος φιλόφρων καὶ φιλοκἀγαθος ἐν τῷ οἰκιακῷ αὐτοῦ κύκλῳ, ἀλλ' ὅτι εἰς τὰς ιδέας αὐτοῦ καὶ τὰς θεωρίας καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς συζητήσεις εἶνε ἀκριβῆς καὶ ἀπότομος, ἔστω καὶ ἂν ἐνίοτε ἔχη γνώμην ἐσφαλμένην. Ἡ παχύτης τῶν κεφαλιῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἄκρων τῶν λέξεων, ὡς καὶ τοῦ λ, δεικνύουσιν ὅτι ὁ γράφων, ἅμα ἀρξάμενος πράγματος τινός, φέρει αὐτὸ εἰς πέρας διὰ δραστηριότητος καὶ ἐνεργητικότητος, ἢ δὲ ἔλλειψις τοῦ ἐνός σκέλους τοῦ λ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸ περιττὸν καὶ ἐκεῖ ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς ἐσυνείθισε νὰ τὸ βλέπῃ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ ἔλλειψις τέλος τένου ἀπὸ μιᾶς λέξεως δεικνύει στιγμιαίαν ἴσως ἀνακρίθειαν, ἀπροσδόκητον εἰς ἄνδρα συνδέοντα τὰ γράμματα λογικῶς μετ' ἀλλήλων.

Τί εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Βεβαίως δὲν εἶνε ἔμπορος· καὶ ἂν ἦτο δὲ θὰ ἦτο κάκιστος, διότι οὐδὲν θὰ συνεφώνει μετὰ τοῦ κοινῶ, καὶ δυσκόλως θὰ εὔρισκε τὸν κατάλληλον ἀγοραστήν. Ἄλλ' οὔτε ἀξιωματικὸς δύναται νὰ εἶνε, διότι ἡ γραφή αὐτοῦ δὲν εἶνε ἱκανῶς τεταμμένη· οὔτε νομικὸς, διότι τὰ γράμματα εἶνε ἱκανῶς μεγάλα, οὔτε καλλιτέχνης, διότι δὲν ἔχει πλοῦτον μορφῶν, καὶ τὰς ὑπαρχούσας δὲ δὲν γράφει καλλιγραφικῶς. Ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου γραμμάτων τινῶν φαίνεται λόγιος, ἐκ δὲ τοῦ κεφαλαίου Σ, ὅτι ἔκαμεν ἀκαδημαϊκὰς σπουδὰς· ἴσως εἶνε φυσιοδίφης τις, ἰατρός, ἢ συγγραφεὺς πρωτοτύπων ἔργων. Ἐὰν ὅμως ἀνήκῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην τάξιν τῶν λογίων, βεβαίως δὲν ἔγραψε μυθιστορήματα ἢ διηγήματα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιστημονικὰς διατριβὰς.

Κεῖνος Ἰσθμιαῖος δευτέρου

Ἡ γραφή αὕτη εἶνε ὅλως διόλου διάφορος! Ζωηρά, νευρώδης, πλήρης κινήσεως. Παρατηρήσωμεν μόνον τὴν διασπαυροῦσαν γραμμὴν τοῦ τ. Ὁ γράψας ταύτην μόλις δύναται νὰ καθίσῃ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡσυχος χωρὶς νὰ κινήσῃ χεῖρας καὶ πόδας. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι ὁμιλῶν στρέφει πάντοτε ἀνυπομόνας ἐπὶ τῶν δακτύλων του μολυβδοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι ἀντικείμενον, καὶ ὅτι ὅταν ἀρχίσῃ συζήτησιν πρὸς τινα, ἀνίσταται ὀρθίως καὶ βαδίζει ὁμιλῶν ἄνω καὶ κάτω.

Ἐκ τῆς ἔλλειψεως παχειῶν γραμμῶν συμπε-

ραίνομεν, ὅτι θεωρεῖ τὸν βίον λίαν ἐπιπολαίως, ἢ γνώμην δὲ αὕτη ἐνισχύεται ἐκ τῆς ἀδιαλείπτως μεταβαλλομένης διευσθύνσεως τῶν λέξεων του. Βεβαίως δὲ ὁ γράφων ἔχει εἰσέτι δυνάμεις πρὸς συνέχειαν τοῦ βίου μὴ καταβληθείσας ὑπὸ τῆς δυστυχίας. Παρὰ τῆς δυνάμει ὅμως ταύτῃ τοῦ ἀνδρός οὐδὲν ἀνευρίσκομεν τὸ ἀδρὸν ἢ βίαιον. Δὲν μεταχειρίζεται βεβαίως σκαιὰς λέξεις ἢ ὀγκώδεις λόγους, διότι οὐδαμοῦ γράφει γράμματα, ἔχοντα κορνοειδεῖς ἢ παχείας γραμμάς, δυνάμεθα ὅμως νὰ προσδοκῶμεν παρ' αὐτοῦ παρατη-

ρήσεις αὐστηράς, δηκτικῆς καὶ εὐφυολογίας. Εἶνε ἰσχυρότατος εἰς τὰ λογικὰ αὐτοῦ συμπεράσματα ἀφοῦ γράφει δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς λέξεις διὰ μιᾶς μονοκονδυλιάς. Οὐδαμῶς δὲ θὰ διαφύγη τὸν γράψαντα τ' ἀνωτέρω ἀνακριβῆς τις ἔκφρασις ἢ ἐσφαλμένη χρονολογία, οἱ δὲ ἀκούοντες αὐτοῦ διηγουμένου ποσῶς δὲν θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ἐνοχλήσωσι δι' ἐρωτήσεων, ἀλλὰ θὰ ἀκούσωσι τὴν ὅλην διήγησιν λογικῶς καὶ ἐν συναφείᾳ ἐκτυλισσομένην.

Ὁ γράψας τ' ἀνωτέρω γράμματα εἶνε ἐπίσης ἄνθρωπος οὐδεμίαν ἔχων τάσιν πρὸς δοξασίας μυστηριωδῶν πραγμάτων, πρὸς ἰδέας ποιητικῆς καὶ ἐν γένει πρὸς πνευματικῆς ῥοπᾶς. Ἄλλως εἶνε καλοκάγαθος, εὐθυμος καὶ ἔχει διάθεσιν ὀλίγων εὐμετάβλητον. Οἱ τρόποι αὐτοῦ καὶ ἡ συμπεριφορὰ εἶνε ἐλαφροί, κομποί, εὐκίνητοι, ἀκριβεῖς, ὑποχρεωτικοί, πλήρεις ἐνίοτε εὐφύας, ἄλλοτε δὲ προδίδοντες ἀνυπομονησίαν. Δὲν ἀναμιγνύεται εὐχερῶς εἰς πράγματα δυσχερῆ, καὶ βεβαίως δὲν συνέγραψε ποτὲ, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἔγραψε παχὺ βιβλίον. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ῥοπῆς εἰς λογικὰ συμπεράσματα ἀρέσκειται εἰς ἐπιστημονικὰ συζητήσεις, χάριν αὐτῶν καὶ μόνον τῶν συζητήσεων, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρηται ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαγομένων πορισμάτων. Εἶνε λοιπὸν ὁ γράψας ταῦτα λεπτὸς τις λόγιος ἀνὴρ, ὅστις συγκρινόμενος μὲ τὸν πρῶτον εἶνε ἥττον ἐπιτήδειος νὰ ὑπερνοήσῃ καλύματα καὶ καταλάβῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ θέσιν ἐν τῷ ἄγωνι περὶ ὑπάρξεως. Πρὸς ταῦτα δὲ προστίθεται ὅτι εἶνε ἐνδοτικὸς καὶ εὐμετάπειτος, αἰσθηματίας, καλὸς πρὸς πάντας καὶ ἀξιαγάπητος ἐν τῇ συναναστροφῇ, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσῳ ἀνεξάρτητος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις· ἐν γένει δὲ οὐχὶ τόσῳ σημαντικὸς ὅπως ὁ πρῶτος.

Μα εὖτε Μαδαμω

Γραφὴ ἀγγλική! Ἡ γνώμη ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἔχουσι πάντες ὁμοίαν γραφὴν εἶνε τόσον ὀρθή ἢ ἐσφαλμένη, ὅσον ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἔχουσι πάντες τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Καὶ ἔχουσι μὲν πάντες κοινὸν τινα τύπον καὶ ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν τῇ γραφῇ, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδιάζουσαν καὶ χαρακτηριστικὴν, διάφορον δὲ τῆς τῶν ἄλλων λαῶν, ἀγγλικὴν φύσιν, ἀλλ' ὅπως οἱ ἀτομικοὶ χαρακτῆρες διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, οὕτω γραφολογικῶς διαφέρουσι καὶ αἱ γραφαὶ αὐτῶν, ἤθελεν εἶνε δὲ δυσχερὲς νὰ εὔρη τις δύο ὅπως ὁμοίας ἀγγλικὰς γραφὰς ὅπως καὶ δύο ἐλληνικὰς ἢ γαλλικὰς.

Ἡ γραφὴ λοιπὸν αὕτη, ἢ προερχομένη, ὡς φαίνεται, ἐκ καρδίας αἰθερίας καὶ διαυγῆς, ὑποδεικνύει φύσιν ἐντιμον καὶ εἰλικρινῆ, ὀπισθοχωροῦσαν καὶ πρὸ τοῦ μικροτέρου ψεύδους καὶ τῆς σκοπίμου ἀπάτης. Εἶνε ἡ γραφὴ ἡρέμου, σφύρο-

νος, πρακτικῆς ἀγγλίδος, ἐχούσης καρδίαν ἀγαθὴν καὶ ἀξιαγάπητον, ἀπλῆς δὲ καὶ ἄνευ ἀξιώσεων. Ἡ κυρία αὕτη, ἐὰν δὲν εἶνε δεσποινίς, καίτοι φεινομένη ἐκ τῆς γραφῆς τῆς ὡς ἀκριβῆς καὶ μεμετρημένη γυνή, θὰ δαπανᾷ ὀλίγην καλαισθησίαν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς. Ἐπίμονος εἶνε· τὲ δεικνύει ἢ εὐθυτάτη διεύθυνσις τῶν λέξεων τῆς. Δὲν εἶνε ἐπιπόλαιος οὔτε ἐλαφρά, μᾶλλον ὀλίγον τι περισσώτερον τοῦ δέοντος ἐχέφρων καὶ σεμνή, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ λογικοῦ συνδέσμου τῶν γραμμάτων τῆς προσαγορεύσεώς τῆς.

Ἐκ τοῦ μικρὸν τι μειουμένου ὕψους τῶν λέξεων εἰκάζομεν, ὅτι θὰ ἔχη καὶ κλίσει τινα πρὸς τὸ σιωπᾶν ἢ ἀποκρύπτειν. Τὸ Μ αὐτῆς, δεικνύον διὰ τῶν στρογγυλοτήτων αὐτοῦ τὴν καλοκάγαθίαν, μαρτυρεῖ συγχρόνως καὶ τὸ παράστημα, τὰς ἀριστοκρατικὰς ἰδέας καὶ τὸ αὐτοσυνειδητὸν τῆς Ἄγγλιδος. Τὸ μικρὸν ἄγκιστρον εἰς τὸ Μ δηλοῖ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἐξήρθη ὑπεράνω τῆς γυναικείας εὐαισθησίας. Ἡ ὠραία διάταξις τῶν λέξεων ἐκφράζει ἡρέμον διαύγειαν τοῦ πνεύματος καὶ ἐχεφροσύνην. Ἐν γένει δὲ ἐκ τῆς γραφῆς ταύτης διαβλέπομεν φύσιν ἡρέμον, καλοκάγαθον καὶ ἔμφρονα, πνεῦμα πρακτικόν, δι' οὗ βεβαίως δὲν νοοῦμεν τὰς χειρωνακτικὰς ἐργασίας π. χ. τοῦ μαγειρείου κ. τ. λ. Ἡ φύσις δὲ αὕτη εἶνε ὅπως ξένη τῶν ὄνειροπολήσεων, δὲν διεγείρεται σφοδρῶς ὑπὸ τῶν παθῶν, δὲν ἀρέσκειται εἰς τερπνάς, ζωηράς, ἢ ἐλαφρὰς φλυκρίας, ἀλλὰ δρᾷ καὶ ἡμιλεῖ μετὰ ποιᾶς τινος ἡρέμου σοβαρότητος. Εἶνε λοιπὸν ἡ γράφουσα μία τῶν γυναικῶν τῶν διατηρουσῶν καὶ κατὰ τοὺς ἡμετέρους πολυκυμάντους χρόνους τὴν ὠραίαν καὶ ἀξιοπρεπῆ οἰκοκυροσύνην τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας, ἐξ ἐκείνων δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν τὴν ἀληθῆ ἀξίαν ἀναγνωρίζομεν μετὰ μακροχρόνιον γνωριμίαν.

Ὁ ἀναγνώστης βεβαίως θὰ παρατήρησεν ὅτι διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἄς ἐγράψαμεν πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἄνω αὐτογράφων, ἐλλείψει πλειόνων μορφῶν τῆς γραφῆς τούτων, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γράψῃ τις ἀκριβῆ καὶ τελείαν εἰκόνα τοῦ προσώπου, οὔτινος κρίνομεν τὴν γραφὴν. Διὰ τῶν ἄνω παραδειγμάτων ἠβελήσαμεν μόνον νὰ ὑποσημάνωμεν τί ἐγκρύπτεται ἐν τῇ γραφῇ καὶ τοῖς αὐτογράφοις κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς γραφολογίας. Ἀφίεμεν λοιπὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ, ἂν τῶν ἄνω ρηθέντων πολλὰ δὲν φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγίστης πιθανότητος. Ἐὰν δὲ οὕτως δὲν ἀνήκῃ εἰς τοὺς γράφοντας ὀλίγα τινα τοῦλάχιστον γράμματα κεχωρισμένα, προτέρομεν αὐτὸν νὰ κάμῃ ἰδίας ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου πεδίου, πρὸς τοῦτο δὲ εὐχόμεθα αὐτῷ μεγίστην ἐπιτυχίαν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΝΟΦΑΝΗΣ